

Aradi vértanúk
Nem hiába haltak;
Poraikból élet
Sarjadt a magyarnak.
Hallgassd csak a fűszált,
Hallgassd a virágot,
Azt susogja; magyar!
Védd a szabadságot!

Rakd tele gyöngyökkel,
Népem! Hadd ragyogjon!
Lánggal égjen lelked
Ott, azon a szobron!
Millióknak szíve
Ha körüldobogja;
Akkor lesz belőle
A szabadság szobra.

Fénykoszorút fon az
Őszi nap sugára,
A tizenhárom hős
Tábornok szobrára.
A magyar nemzetnek
Ráhullatott könnye;
Sötét fájdalomnak
Legragyogóbb gyöngye.

Az leng a szobornak
Babérillatában;
Haljatok meg, ha kell,
A hazdért bátran!
Fiaim, Fiaim!
Legelső a Haza...
Szeressétek forrón!
Ez az édesanya!

(Pósa Lajos.)

OKTÓBER HATODIKAN

Arad felé szomorúan
Zúg-búg az ősz fuvalma,
Erdő-mező virágait,
Leveleit hullatja...
Hervadt virág, hulló levél
Arról suttog, arról beszél
Síró gyásszal e napon!
Hős vezérek tizenhároma
Hogy ment vértanú-halálra,
Bitófára Aradon...

Győzelemről győzelemre
Lobogónkat ragadták,
Szent zászlódat ezeréves
Drága magyar szabadság!
Érted hullott hősi vérük,
S martir-halál lett a bérük
Az aradi Golgotán...
De szellemük meg nem halt ott,
Szabadság virága hajtott
Kihullott vérük nyomán!

Magyar népem, e virágot
Ápolgassad, öntözgesd,
Az aradi vesztőhelyre
Hullasd, hullasd a könnyed.
Fájó könnyed minden gyöngye
Harmatként hull a göröngyre,
A sírhantra, mely alatt
Hős vértanúid pihennek,
S porából hős szíveknek
Mindig új virág fakad!

Lampérth Géza.